

SENTÈNCIA de 30 de juny de 2004

Compte corrent: error sobre l'import del ròssec i els seus efectes.- Enriquiment injust.- Càrrega de la prova.

- Costes: criteris per a la seva imposició

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil CRÈDIT ANDORRÀ, S.A. va formular demanda, de data 25-6-2002, envers el Sr. Isidro G.P., segons la qual sol·licitava que es condemnés a aquest darrer a l'abonament de la quantitat de 6.378,50 €, com a ròssec deutor del seu compte obert a l'entitat agent, els interessos i comissions bancàries des del dia 18-5-2002 i la imposició de les costes processals.

La representació processal del Sr. Isidro G.P. va oposar-se la demanda, per escrit de data 9-7-2002, i va demanar que es desestimés la demanda i s'imposessin les costes processals a la part agent.

II.- L'Honorable Batlle, constituïda en Tribunal unipersonal, va dictar sentència, de data 21-10-2003, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIX Que estimant parcialment la demanda de l'actora, ha de condemnar i condemna al Sr. Isidro G.P. a pagar a l'entitat CRÈDIT ANDORRÀ, S.A. la quantitat de 5.998, 32.- Euros, quantitat que meritara interessos, al tipus legal, a comptar de la fermesa de la present resolució, sense fer especial imposició de les costes processals".

III.- Ambdues parts litigants van interposar recurs d'apel·lació contra la sentència d'instància. Així, la part agent va presentar llur escrit de conclusions en data 17-2-2004, i la part defenent va formular les seves conclusions per escrit de data 19-2-2004. Consta també a les actuacions que ambdós recurrents van formular oposició o contesta a les conclusions de l'altra part, com així

s'extreu dels escrits de contesta a les conclusions de la part agent i defenent, de data 23-3-2004.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part agent, CRÈDIT ANDORRÀ, S.A., fonamenta el seu recurs d'apel·lació en dos extrems: un, que no entén adequat que la quantitat objecte de condemna no meriti interessos ni comissions bancàries, atès que considera que el descobert esdevé imputable a la part defenent, i, dos, que les costes processals s'han d'imposar a la defenent perquè ha obligat a la part agent a interposar i substanciar la demanda pel cobrament del seu crèdit.

En canvi, la part defenent fonamenta el seu recurs d'apel·lació en què, al seu parer, no hi ha hagut enriquiment injust perquè no resta provat que la suma que es lliurà al Sr. Isidro G.P. d'un import exacte (6.832.046 Ptes) no fos la corresponent a la que disposava el defenent en el seu compte. Afegeix que cal imposar a la part agent les costes processals, atès que ha estat demandat sense fonament.

Com es pot apreciar, l'examen d'aquests dos recursos d'apel·lació no es pot portar a terme de forma conjunta, sinó que, en ares de la claredat expositiva, la congruència i el deure de motivació (arts. 10 i 86 C.A.) s'escau analitzar, en primer terme, el recurs del defenent i, si aquest es refusa, correspondrà, aleshores, estudiar el recurs que interposa l'agent, relatiu a l'augment de la condemna pel que fa als interessos, comissions i costes processals.

II.- D'acord amb les anteriors consideracions, de la prova practicada a les actuacions resta provat que el defenent va obrir el compte corrent núm. **** a l'entitat bancària CRÈDIT ANDORRÀ, S.A. i que, en data 1-11-2001, el saldo era de 40.302,89 € i d'un milió de pessetes (cfr. folis 21 i 22). Així mateix, s'ha acreditat que el dia 23 de novembre es retiren la quantitat de 7 milions, el milió en pessetes i la conversió en pessetes dels 36.060,73 € i, el dia 30-11-2001, es lliura a la part defenent la quantitat de 6.832.046 Ptes. La sentència d'instància considera que la voluntat de la part defenent fou retirar la totalitat dels diners que existien en el compte, així com la participació en el fons d'inversió, però per un error de l'entitat bancària, es van lliurar al defenent més diners dels que hi havia al seu compte i s'escau retornar

allò que s'ha percebut de més, atès que, en cas contrari, s'incidiria en un supòsit d'enriquiment injust per part de la part defenent. Front a aquesta solució, la part defenent s'alça i entén que no hi ha hagut cap error i que el fons es va valorar en aquell moment, sens perjudici que quatre dies més tard no tingués aquest valor sinó inferior. Per el contrari, la part agent estima que aquesta al·legació sobre el valor del fons és nova i no pot ser examinada en aquesta alçada. Aquest argument de l'agent en la seva contesta a les conclusions no pot prosperar, tota vegada que el que fa la part defenent en la contesta a la demanda (foli 30) és indicar que se li van lliurar els saldos de què disposava el dia 30 de novembre i que li corresponia a la part agent la prova del ròssec deutor. I, en el mateix sentit, en l'escrit de conclusions de la part defenent ja s'afirma que (foli 65) el dia 30-11-2001 es va valorar el fons i per això se li va lliurar la suma exacta i que no li és imputable que el crèdit fons es valori quatre dies més tard.

III.- Des d'aquesta òptica s'ha de convenir amb la sentència d'instància que de la prova testifical del Sr. A.F., Director de la Sucursal de Sant Julià de Lòria, la voluntat del defenent era la de retirar la totalitat de diners i això s'adequa perfectament amb el fet que la quantitat lliurada, en data 30-11-2001, no sigui una quantitat exacta sinó la de 6.832.046 Ptes. En canvi, no es pot convenir amb la sentència d'instància que resti provada l'existència d'un error i que es va lliurar més quantitat que la realment existent al compte corrent. I no consta, perquè, segons les regles que distribueixen la càrrega de la prova, li correspon a la part agent acreditar l'existència del ròssec deutor i la seva causa. Si es pretén fonamentar en l'actuació del defenent de disposar de major quantitat que la que realment existia i deixar el seu compte en descobert, aquesta solució no es desprèn de la prova, atès que de la mateixa s'extreu, en paraules del propi Director de la Sucursal bancària, que el Sr. Isidro G.P. volia retirar la totalitat del compte. I, si es justifica, com ho fa el jutge a quo, en una errada en la valoració del fons i que, per tant, es va lliurar més quantitat que la que corresponia, aleshores, caldria provar que, en data 30-11-2001, el crèdit-fons i el valor de les participacions del Sr. Isidro G.P., junt amb els diners restant al compte, no sumava la quantitat exacta retirada: 6.832.046. És a dir, la prova d'un error en el lliurament de diners que provoca un empobriment de l'entitat bancària i un correlatiu enriquiment injust de la part defenent correspon a la part agent. I així, la pròpia entitat bancària certifica (foli 40) que la disposició en efectiu es fa en data 30-11-2001 i que les parts del fons dinerari

es venen en data 4-12-2001 i s'obté un valor de 5.149.174 Ptes. S'addueix ara que el fons dinerari, a diferència del fons variable, té poca variació diària, però el que si que s'ha d'afirmar és que la part agent havia de provar l'error que va patir quan va valorar el fons en data 30-11-2001 i no el valor que aquest fons presentava quatre dies més tard, tota vegada que si la voluntat del client fou retirar tots els diners i es va valorar el fons en el dia 30-11-2001, no se li pot exigir un ròssec deutor segons el valor del fons quatre dies més tard, sense acreditar el valor que realment tenia el fons en la data de disposició (30-11-2001) i comparant aquest amb l'efectiu realment lliurat, per així constatar la presència o no d'un error en el lliurament dels diners.

I en res obsta a la conclusió abans obtinguda l'obligació de les entitats bancàries de portar llibres de comptabilitat i del valor probatori que cal conferir als mateixos, perquè en els llibres s'acredita el valor en data 4-12-2001 i no en 30-11-2001, data de la disposició, sense que s'hagi provat el valor del fons en aquella data, el que permetria saber si es va lliurar o no més quantitat dinerària de la que corresponia a la defenent. La manca de prova d'aquest fet no pot afavorir a la part que tenia tots els medis probatoris i la facilitat per acreditar aquest extrem i, per consegüent, s'escau estimar el recurs de la part defenent i revocar la sentència d'instància, desestimant la demanda interposada per la part agent.

IV.- L'èxit del recurs d'apel·lació de la part defenent fa innecessari pronunciar-se sobre el recurs de la part agent, que s'orientava a impugnar la no concessió d'interessos i comissions de la quantitat reclamada, així com a sol·licitar la imposició de les costes processals. Per tant, no s'escau efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada (arg. Novel·la 82, cap. X) i, atesa la revocació de la sentència i la desestimació de la demanda presentada per l'agent, correspon, d'acord amb el principi del venciment objectiu (Codi 7,51,5), imposar a la part agent les costes processals de la instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. Isidro G.P. contra la sentència de data 21-10-2003, i DESESTIMAR el recurs

d'apel·lació formulat per la representació processal de la mercantil CRÈDIT ANDORRÀ, S.A., i revocar la part dispositiva de la sentència d'instància i declarar que s'ha de desestimar la demanda interposada per CRÈDIT ANDORRÀ, S.A. contra el Sr. Isidro G.P. i absoldre a aquest darrer de tots els pediments instats en la seva contra, amb imposició a la part agent de les costes processals de la instància. No procedeix efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-